

Opravična št.:

Up-184/16

ECLI:

ECLI:SI:USRS:2017:Up.184.16

Akt:

Ustavna pritožba zoper sodbo Vrhovnega sodišča št. X Ips 404/2014 z dne 10. 12. 2015 v zvezi s sodbo Upravnega sodišča, Oddelka v Novi Gorici, št. III U 44/2014 z dne 18. 6. 2014

Izrek:

Ustavna pritožba zoper sodbo Vrhovnega sodišča št. X Ips 404/2014 z dne 10. 12. 2015 v zvezi s sodbo Upravnega sodišča, Oddelka v Novi Gorici, št. III U 44/2014 z dne 18. 6. 2014 se ne sprejme.

Evidenčni stavek:

Ustavno sodišče ustavne pritožbe ni sprejelo v obravnavo, ker niso izpolnjeni pogoji iz drugega odstavka 55.b člena Zakona o Ustavnem sodišču.

Geslo:

1.5.51.2.2 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Ustavnega sodišča - V postopku odločanja o ustavni pritožbi - Nesprejem, ker očitno ni kršitve ustavnih pravic.

5.3.13.17 - Temeljne pravice - Državljske in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja „(19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31)“ - Obrazložitev.

5.3.13.19 - Temeljne pravice - Državljske in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja „(19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31)“ - Načelo kontradiktornosti.

Pravna podlaga:

Člen 55.b.2, Zakon o Ustavnem sodišču [ZUstS]

Opomba:**Dokument v PDF obliki:**

 [Up-184-16.pdf](#)

Polno besedilo:

Up-184/16-13

11. 7. 2017

SKLEP

Senat Ustavnega sodišča je v postopku za preizkus ustavne pritožbe, ki jo je vložila Sandra Kanalec,Šmarje, na seji 11. julija 2017

sklenil:

Ustavna pritožba zoper sodbo Vrhovnega sodišča št. X Ips 404/2014 z dne 10. 12. 2015 v zvezi s sodbo Upravnega sodišča, Oddelka v Novi Gorici, št. III U 44/2014 z dne 18. 6. 2014 se ne sprejme.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Z izpodbijano sodbo je Vrhovno sodišče zavrnilo revizijo zoper sodbo Upravnega sodišča, Oddelka v Novi Gorici, s katero je bila zavrnjena pritožničina tožba zoper odločbo Sodnega sveta. S to odločbo je Sodni svet potrdil (negativno) oceno sodniške službe, ki jo je za pritožnico izdelal Personalni svet Višjega sodišča v Kopru, v zvezi s sklepom Personalnega sveta Vrhovnega sodišča, in odločil, da pritožnici preneha sodniška funkcija zaradi razloga po 7. točki prvega odstavka 74. člena Zakona o sodniški službi (Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 91/09, 33/11, 46/13, 63/13 in 69/13 – popr. – v nadaljevanju ZSS). Sodni svet je v postopku potrditve sodniške ocene ugotovil, da je bil postopek sprejemanja sodniške ocene pravilen in zakonit ter da je Personalni svet Višjega sodišča v Kopru presodil o kriterijih iz vseh osem točk prvega odstavka takrat veljavnega 29. člena ZSS, in to v okviru vseh predpisanih kriterijev, ki sestavljajo posamezno točko. Sodni svet je sprejel oceno (s katero se je pred tem strinjal tudi Personalni svet Vrhovnega sodišča), da pritožnica ne ustreza sodniški službi, ker ne izpolnjuje kriterijev iz 2., 3., 4., 5. in 6. točke 29. člena ZSS, pri čemer izrazito negativno odstopa pri izpolnjevanju kriterija delovnih sposobnosti glede vodenja postopkov in izdelovanja pisnih odločb ter kriterija sposobnosti razreševanja pravnih vprašanj. Upravno sodišče je ugotovilo, da je pritožnica v pritožbenem postopku zoper oceno v vlogi z dne 26. 11. 2013 in v tožbi zgolj pavšalno navedla, da pri izdelavi ocene niso bili pravilno upoštevani vsi predpisani kriteriji ter da tožbenih ugovorov glede kriterijev iz 2., 3., 4. in 5. točke prvega odstavka 29. člena ZSS ni konkretizirala z dejstvi in dokazi, iz katerih bi lahko izhajalo, da so podatki, na katerih temeljijo v oceni ugotovljena dejstva, nepravilni. Strinjalo se je s stališčem Sodnega sveta, da so navedeni kriteriji odločilni pri sprejemu ocene sodniške službe in pomenijo temelj sodniškega dela. Ker je bilo za pritožnico na podlagi podatkov ugotovljeno, da dela večje, ponavljajoče se napake, da pri delu ne kaže potrebne skrbnosti, da rezultati njenega dela pomembno v negativni smeri odstopajo od dela drugih sodnikov, je po presoji Upravnega sodišča tožena stranka lahko sprejela oceno, da pritožnica ne ustreza sodniški službi. Vse dokazne predloge je zato zavrnilo kot nepotrebne.

2. Vrhovno sodišče je v izpodbijani sodbi ugotovilo, da pritožnica ni konkretno navedla, na katerega od tožbenih ugovorov, pomembnih za odločitev, Upravno sodišče ni dalo ne izrecnega ne posrednega odgovora in ta – v primeru zgolj ponovljenih očitkov iz dotedanjšega postopka pred Sodnim svetom – ni razviden niti iz odločbe, na katero se je sodišče sklicevalo. Zato je po presoji Vrhovnega sodišča na enako splošni ravni, kot so podane trditve o pomanjkljivi obrazložitvi prvostopenjske sodbe, mogoče ugotoviti, da je Upravno sodišče v svoji sodbi navedlo vse bistvene razloge za zavrnitev tožbe. Zaradi pavšalnosti tožbenih navedb se po presoji Vrhovnega sodišča Upravnemu sodišču ni bilo treba dodatno izrekati, zakaj ne bo izvedlo predlaganih dokazov, pritožnica pa zgolj s ponovljeno pavšalno trditvijo, da je bilo sporno dejansko stanje, ni

zatrjevala okoliščin, ki bi narekovale izvedbo glavne obravnave.

3. Pritožnica zatrjuje, da so ji bile kršene pravice iz 8., 14., 15., 22., 23., 25., 49., 125., 129., 132. in 158. člena Ustave ter pravice iz 6. in 13. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, št. 33/94, MP, št. 7/94 – v nadaljevanju EKČP). Nasprotuje ugotovitvi, da je v pritožbenem postopku zoper oceno v vlogi z dne 26. 11. 2013 in v tožbi zgolj pavšalno navedla, da pri izdelavi ocene niso bili pravilno upoštevani vsi predpisani kriteriji in da tožbenih ugovorov glede kriterijev iz 2., 3., 4. in 5. točke prvega odstavka 29. člena ZSS ni konkretizirala z dejstvi in dokazi, iz katerih bi lahko izhajalo, da so podatki, na katerih temeljijo v oceni ugotovljena dejstva, nepravilni. Zatrjuje, da je s svojimi očitki konkretizirala in zatrjevala kršitve ter nepravilnost ugotovljenega dejanskega stanja v tožbi pod vsako posamezno točko (III., IV., V. in VI. točka tožbe) in zaradi nepravilnih podatkov predlagala ustrezne primerjalne dokaze in dokumentacijo, ki so navedeni pri posameznih točkah tožbe pri posameznih kriterijih ter so bili že predlagani tudi med postopkom pri personalnih svetih in Sodnem svetu, o čemer sodišče ni sprejelo stališča. Zatrjuje tudi, da sodišče ni izvedlo predlaganih dokazov in ni obrazložilo, zakaj jih ni izvedlo. Nasprotuje obrazložitvi, da izvajanje predlaganih dokazov ni bilo potrebno, ker je bilo na podlagi pregledanih podatkov ugotovljeno, da dela večje, ponavljajoče se napake, da pri delu ne kaže potrebne skrbnosti in da rezultati njenega dela pomembno odstopajo od dela drugih sodnikov v negativni smeri, zaradi česar je Sodni svet lahko sprejel oceno, da ne ustreza sodniški službi. Zatrjuje tudi, da ji je bila kršena pravica do izjave, saj se Sodni svet ni opredelil do njene izjave z dne 26. 11. 2013. Ker personalna sveta, Sodni svet in sodišča na njene navedbe in dokazne predloge niso odgovorili, se je pritožnica lahko opredelila le do tistih ugotovitev, ki so bile navedene, ne pa tudi do tistih, ki jih je ona izpostavila kot sporne. Zato naj odločbe in sodbe ne bi bilo mogoče preizkusiti in naj ne bi ustrezale standardu obrazloženosti. Sodišče naj se prav tako ne bi opredelilo do njenega očitka o kršitvi pravice do izjave in kontradiktornosti postopka oziroma naj ne bi držala njegova obrazložitev, da očitki v tej smeri niso bili konkretizirani.

4. Pritožnica zatrjuje, da je sodba Upravnega sodišča neobrazložena glede tožbenega očitka, da ni jasno, kako je Sodni svet prišel do zaključka o bistvenem negativnem odstopanju pritožnice od dela drugih sodnici pri številu uspešnih nadzorstvenih pritožb, glede pisanja sodnih odločb in reševanja pravnih vprašanj. Zatrjuje, da niti Sodni svet niti Upravno sodišče nista pojasnila, na kateri pravni podlagi ga je ugotavljal (npr. Meril za kakovost dela sodnikov za oceno sodniške službe ali Meril za pričakovani obseg dela) in kateri podatki so bili uporabljeni za primerjavo. Stališče sodišča, da ni potrebna primerjava vseh segmentov sodnikovega dela, naj bi bilo v nasprotju s trditvijo sodišča, da gre za izrazito odstopanje dela pritožnice od dela drugih sodnikov. Takšno postopanje naj bi kazalo na neenakopravno obravnavanje pritožnice v primerjavi z drugimi sodniki. Pritožnica navaja tudi, da sodišče ni upoštevalo sodbe Upravnega sodišča št. I U 1103/2013 z dne 13. 5. 2015 v bistveno enaki zadevi, iz katere naj bi izhajalo stališče, da je treba sodnikovo sposobnost za opravljanje sodniškega dela ocenjevati glede na opravljen obseg primerljivega dela drugih sodnikov, ki sodijo v primerljivih zadevah, in da neizpolnjevanje zgolj enega kriterija iz prvega odstavka 29. člena ZSS, ki se konkretno nanaša na sodniško normo, ne zavezuje vsakega sodnika posamezno pod grožnjo prenehanja sodniške funkcije, saj potem ni mogoče govoriti o neodvisnem in nepristranskem sojenju. Negativna ocena naj bi bila nesorazmerna sankcija glede na očitane kršitve, saj naj bi šlo za prvo ugotovljeno kršitev in neizpolnjevanje samo enega oziroma dveh kriterijev. Zatrjuje, da bi moral Sodni svet upoštevati navedeno sodbo Upravnega sodišča uporabiti najprej določbe o disciplinskih kršitvah, ki se raztezajo od pisnega opomina do ustavitve napredovanja, znižanja plače in premestitve na

drugo sodišče, in ne kot najhujšo sankcijo že takoj prenehanje sodniške službe. V zvezi s tem opozarja na nekatere mednarodne dokumente, katerih predmet je konkretizacija vsebine načela sodniške neodvisnosti (na primer priporočila Odbora ministrov Sveta Evrope) in iz katerih naj bi izhajalo, da je treba pri morebitnem tehtanju dati absolutno prednost vrednoti neodvisnosti sodstva pred vrednoto izpolnjevanja standardov pričakovanega obsega sodnikovega dela. V zvezi z načelom sorazmernosti pri izrekanju sankcij opozarja tudi na stališče Evropskega sodišča za človekove pravice v sodbi v zadevi *Oleksandr Volkov proti Ukrajini* z dne 9. 1. 2013.

5. Ugotovitev v sodbi Vrhovnega sodišča, da pritožnica pri zatrjevani neobrazloženosti izpodbijane sodbe Upravnega sodišča ni navedla, na katerega od tožbenih ugovorov, pomembnih za odločitev, sodišče ni dalo izrecnega in posrednega odgovora, naj ne bi držala. Pritožnica naj bi to kršitev utemeljila na 2. in 3. strani revizije. Protislovna naj bi bila ugotovitev Vrhovnega sodišča, da pritožnično nestrinjanje s tem, da po posameznih kriterijih niso bile narejene primerjave z drugimi sodniki, pomeni le očitek o nepopolno ugotovljenem dejanskem stanju, kar ni revizijski razlog. Pritožnica zatrjuje, da gre tudi za kršitev procesnih pravic in napačno uporabo materialnega prava, saj je izdelava sodniške ocene s primerjavo samo zase nemogoča, predvsem, ko sodišče navaja, da gre za odstopanja od dela drugih sodnikov. Nasprotuje stališču sodišča, da iz opredelitve kriterijev v prvem odstavku 29. člena ZSS na prvi pogled ne izhaja, da bi morali biti uporabljeni na način, da bi se pri ugotavljanju vidikov sodnikovega dela, ki jih je mogoče številčno opredeliti, ugotavljali še podatki drugih sodnikov in nato opravila medsebojna primerjava. Pritožnica nasprotuje tudi stališču Vrhovnega sodišča, da v zadevi ni bilo sporno dejansko stanje in da zato ni bilo treba izvesti glavne obravnave. Navaja, da je ves čas opozarjala na sporno dejansko stanje ter navajala dejstva in predlagala dokaze, tudi svoje zaslišanje. To naj bi pomenilo, da je predlagala izvedbo glavne obravnave, kar je sodišče ignoriralo, opustitev tega dokaza pa je vplivala na pravilnost in zakonitost sodbe.

B.

6. Pritožnica izpodbija odločitvi sodišč, s katerima je bila potrjena odločitev Sodnega sveta o potrditvi negativne ocene sodniške službe, ki je imela za posledico, da je pritožnici prenehala sodniška funkcija. Pritožnica v obsežni ustavni pritožbi nasprotuje predvsem ugotovljenemu dejanskemu stanju oziroma dokazni oceni in uporabi prava (npr. ni bila pregledana celotna razpoložljiva dokumentacija, navedbe o potrebnosti primerjave pritožničinega dela z delom drugih sodnikov, kršitev načela sorazmernosti pri izrekanju ukrepa zaradi napak pri sodniškem delu, neustrezno ponderiranje meril za oceno sodniške službe, neupoštevanje olajševalnih okoliščin na strani pritožnice), kar samo po sebi ne more biti predmet preizkusa pred Ustavnim sodiščem. Ustavno sodišče namreč ni instanca sodiščem, ki odločajo v upravnem sporu, in ne presoja nepravilnosti pri ugotavljanju dejanskega stanja in pri uporabi materialnega in procesnega prava samih po sebi. V skladu s 50. členom Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS) Ustavno sodišče izpodbijano sodno odločbo preizkusi le glede vprašanja, ali so bile z njo kršene človekove pravice in temeljne svoboščine.

7. Z vidika pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave bi bil lahko pomemben pritožničin očitek, da sodišči nista odgovorili na njene tožbene in revizijske navedbe. Iz te ustavne določbe izhaja tudi dolžnost sodišča, da se seznanijo z navedbami strank, prouči njihovo dopustnost in pravno upoštevnost ter se do njih, če so za odločitev bistvene in niso očitno

neutemeljene, v obrazložitvi svoje odločbe opredeli.[1] Pri tem ni vedno nujno, da je opredelitev do navedb stranke izrecna, ampak zadostuje, da odgovor smiselno izhaja iz obrazložitve oziroma je iz drugih navedb v obrazložitvi razvidno, da se je sodišče seznanilo z argumenti stranke in da jih je obravnavalo.[2]

8. Ocena sodniškega dela, ki jo izdelata personalni svet, je oblika strokovnega nadzora oziroma preverjanja sodnikovega dela. Izdelajo jo drugi sodniki kot strokovnjaki, ki poznajo sodniško delo. Zoper oceno personalnega sveta višjega sodišča ima ocenjevanec sodnik možnost vložiti pritožbo na Personalni svet Vrhovnega sodišča, ki na podlagi pritožbenih navedb dodatno strokovno preveri izpolnjevanje pogojev, na katere napotuje 29. člen ZSS in ki jih je presojal personalni svet višjega sodišča. Gre za dodatno obliko strokovnega nadzora, ki naj zagotovi verodostojno oceno sodniškega dela. Če personalni svet oziroma celo dva personalna sveta na podlagi strokovnih meril ugotovita, da sodnik ne ustreza sodniški službi, taka ocena učinkuje šele po tem, ko jo potrdi Sodni svet.[3]

9. Funkcija Sodnega sveta je ustavno opredeljena v določbah 130. člena in drugega odstavka 132. člena Ustave. Sodni svet predlaga Državnemu zboru v izvolitev kandidate za sodnike ter tudi razrešitev sodnika, ki pri opravljanju sodniške funkcije krši Ustavo ali huje krši zakon. Druge pristojnosti Sodnega sveta, ki vključujejo različne naloge spremljanja in ocenjevanja dela posameznih sodnikov, so določene v Zakonu o sodiščih (Uradni list RS, št. 94/07 - uradno prečiščeno besedilo, 45/08, 96/09, 33/11, 63/13 in 17/15 - v nadaljevanju ZS)[4] in ZSS.

10. Sodni svet ima posebno vlogo pri konstituiranju sodne oblasti ter po veljavni zakonski ureditvi praviloma odloča o vprašanih, ki zadevajo pravni položaj sodnika. Kot je pojasnilo že Vrhovno sodišče, je treba Sodnemu svetu, da bi to vlogo in s tem svoj z Ustavo določen položaj lahko uresničeval in prevzemal svoj del odgovornosti za stanje v sodstvu, priznati široko polje proste presoje pri preizkušanju ocene sodnikovega dela, ki jo je izdelal pristojni personalni svet (in potrdil tudi personalni svet Vrhovnega sodišča). Kot strokovno usposobljeno telo je prav Sodni svet upravičen presoditi, kaj je minimalna zahtevana raven strokovnih in osebnostnih lastnosti, ki jo mora sodnik dosegati, da lahko opravlja sodniško službo. Pri tem lahko oceni tudi to, kateri kriteriji so pomembnejši oziroma imajo večjo težo pri oceni dela z vidika zahtev sodniškega dela in funkcije, ki jo sodnik opravlja kot nosilec sodne oblasti. Zato ni protiustavno stališče, da je sodna presoja odločitve Sodnega sveta zadržana v tem smislu, da sodišče presojo zakonsko postavljenih materialnih kriterijev opravi na podlagi testa tako imenovane očitne (ne)razumnosti.[5] Ta izhodišča so pomembna tudi pri presoji očitkov o kršitvah človekovih pravic ali temeljnih svoboščin.

11. Upošteva se navedena izhodišča očitki pritožnice o neobrazloženosti sodb Upravnega in Vrhovnega sodišča niso utemeljeni. Upravno sodišče je preverilo razumnost odločitve Sodnega sveta (21. in 22. točka obrazložitve sodbe Upravnega sodišča), Vrhovno sodišče pa je v okviru revizijskih navedb opravilo presojo sodbe Upravnega sodišča. Iz revizije, ki jo je pritožnica priložila ustavni pritožbi, je razvidno, da je pritožnica res zgolj na splošni ravni očitala Upravnemu sodišču, da so njegove ugotovitve in navedbe pavšalne in nekonkretizirane. Konkretno je v reviziji zatrjevala le, da iz obrazložitve sodbe Upravnega sodišča ni razvidno, kako se lahko sodišče pridruži ugotovitvi Sodnega sveta, da pritožnica odstopa od najnižjega zahtevanega kriterija ne glede na delo drugih sodnikov, ter na podlagi česa je sprejeta odločitev o zelo negativnem odstopu pri kriteriju delovnih sposobnosti glede vodenja postopkov, izdelovanja sodnih odločb in

kriterija sposobnosti razreševanja pravnih vprašanj. Upravnemu sodišču je v delu, ko se je strinjalo z ugotovitvami Sodnega sveta v zvezi s primerjavo pritožničnega dela z delom drugih sodnikov, očitala tudi arbitrarnost. Iz pritožničin vlog in pravnih sredstev (pritožba na Personalni svet Vrhovnega sodišča, izjava z dne 26. 11. 2013, tožba in revizija) je razvidno, da je pritožnica na vsaki stopnji postopka ponovila svojo razlago pravne ureditve oziroma argumente, s katerimi na nižji stopnji ni uspela. Prav tako je iz obrazložitve odločb razvidno, da so pristojni organi njene navedbe ocenili, se do tistih, ki so bile bistvene in konkretizirane, opredelili in svojo odločitev tudi razumno obrazložili. Kot je pritožnici pojasnilo že Vrhovno sodišče, bi morala pri zatrjevani neobrazloženosti sodbe Upravnega sodišča konkretno navesti, na katerega od tožbenih ugovorov, pomembnih za odločitev, sodišče ni dalo ne izrecnega ne posrednega odgovora, niti ta (v primeru zgolj ponovljenih očitkov iz dotedanjega postopka pred Sodnim svetom) ni razviden iz odločbe, na katero se je sodišče sklicevalo (25. točka obrazložitve sodbe Vrhovnega sodišča), česar pa pritožnica ni storila. Zato Vrhovno sodišče na te navedbe ni bilo dolžno odgovoriti. Na konkretne pritožničine navedbe glede presoje pomembnosti posameznega kriterija za oceno sodniške službe v zvezi s primerjavo pritožničnega dela z delom drugih sodnikov pa Vrhovno sodišče je odgovorilo, in sicer v 21., 22. in 31. točki obrazložitve. Pojasnilo je, da je treba Sodnemu svetu zaradi njegovega ustavno in zakonsko določenega položaja priznati pristojnost, da odloči, kateri kriteriji so pomembnejši oziroma imajo večjo težo. Glede primerjave sodničnega dela z delom drugih sodnikov je obrazložilo, da iz opredelitve kriterijev v prvem odstavku 29. člena ZSS, ki jih je mogoče številčno opredeliti, na prvi pogled ne izhaja, da bi zahtevali primerjavo s podatki o delu drugih sodnikov. Pojasnilo je tudi, da bi imela lahko zahteva, da se pri posamičnem merljivem elementu opravi medsebojna primerjava med sodniki, pravno podlago predvsem tedaj, ko bi bil tovrstni segment sodnikovega dela odločilen (prevladujoč) za negativno oceno (31. točka obrazložitve sodbe Vrhovnega sodišča). Glede na navedeno so navedbe pritožnice o neobrazloženosti očitno neutemeljene. Pritožnica se zgolj ne strinja z obrazložitvijo Vrhovnega sodišča, s čimer izraža nestrinjanje z uporabo prava. S tem pa zatrjevane kršitve pravice do obrazložene sodne odločbe in tudi zatrjevane arbitrarnosti (22. člen Ustave), za katero bi šlo le v primeru, če sodišče svoje odločitve sploh ne bi utemeljilo s pravnimi argumenti, tako da bi bilo mogoče sklepati, da sodišče ni odločalo na podlagi zakona ampak na podlagi kriterijev, ki pri sojenju ne bi smeli priti v poštev, ne more utemeljiti. Posledično tudi ni utemeljen očitek, da sodbe Upravnega sodišča ni mogoče preizkusiti, ker je neobrazložena.

12. Pritožnica zatrjuje tudi kršitev pravice do kontradiktornega postopka oziroma pravice do izjave iz 22. člena Ustave. Navaja, da se Sodni svet ni opredelil do njene izjave z dne 26. 11. 2013 in da je sodišče (pred njim pa že personalna sveta in Sodni svet) brez obrazložitve zavrnilo vse njene dokazne predloge. Sodišče naj se prav tako ne bi opredelilo do njenega očitka o kršitvi pravice do izjave in kontradiktornosti postopka oziroma naj ne bi držala njegova obrazložitev, da očitki v tej smeri niso bili konkretizirani.

13. Bistvena vsebina pravice do kontradiktornega postopka oziroma pravice do izjave je v tem, da posamezniku zagotavlja možnost, da se udeležuje postopka, v katerem se odloča o njegovi pravici, ter možnost, da se izjavi o dejstvih in okoliščinah, ki so pomembne za odločitev o njegovi pravici. Iz izpodbijanih sodb je razvidno, da je pritožnica zoper oceno Personalnega sveta Višjega sodišča v Kopru vložila pritožbo na Personalni svet Vrhovnega sodišča, v kateri je lahko navedla svoja stališča. Prav tako je svoja stališča lahko podala v vlogi Sodnemu svetu z dne 26. 11. 2013. Glede na navedeno ji v postopku pred potrditvijo ocene sodniške službe ni bila kršena pravica do izjave, saj je imela možnost, da predstavi svoja stališča, kar sta pritožnici pojasnili že Upravno

(24. točka obrazložitve) in Vrhovno (26. točka obrazložitve) sodišče. Vrhovno sodišče je pritožnici v zvezi z očitkom o kršitvi pravil postopka v postopku pred Sodnim svetom pojasnilo, da v skladu s prvim odstavkom 85. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06, 62/10 in 109/12 – v nadaljevanju ZUS-1) Vrhovno sodišče v revizijskem postopku ne presoja pravilnosti postopka izdaje izpodbijanega akta, zaradi česar naj bi bile neupoštevne njene trditve, da ji ni bila "omogočena kontradiktornost postopka, Sodni svet se ni opredelil do njene izjave z dne 26. 11. 2013". Te navedbe bi po stališču Vrhovnega sodišča sicer lahko pomenile, da ima odločba Sodnega sveta pomanjkljivosti in da je zato neutemeljeno stališče Upravnega sodišča, da ni bilo kršitev pravil postopka, vendar pritožnica tega v reviziji ni utemeljila. Iz revizije, ki jo je pritožnica priložila ustavni pritožbi, je razvidno, da tega očitka ni konkretizirala.

14. Pritožnica zatrjuje tudi, da je Upravno sodišče brez obrazložitve zavrnilo vse njene dokazne predloge. Iz pravice do izjave iz 22. člena Ustave izhaja tudi zahteva po obrazloženih zavrnitvi dokaznih predlogov. Za sodišče iz te ustavne pravice izhaja obveznost, da dokazne predloge strank pretehta in predlagane dokaze, če se nanašajo na dejstva, ki so v sporu pravno upoštevana, izvede. Sodišče pa ni dolžno slediti dokaznim predlogom strank, če razumno oceni, da dejstva, ki naj se s predlaganimi dokazi ugotovijo, za odločitev v sporu niso odločilna ali da je neko dejstvo že dokazano. Zavrnitev dokaznega predloga stranke mora sodišče ustrezno obrazložiti.[6] Omenjena človekova pravica strankam torej ne zagotavlja pravice do izvedbe vseh dokazov, ki jih predlagajo, predvideva pa obveznost sodišča, da zavrnitev posameznih dokaznih predlogov ustrezno obrazloži.^[7]

15. Pritožnica je v tožbi predlagala izvedbo številnih dokazov. Kot je razvidno iz obrazložitve sodbe, je Upravno sodišče v okviru tožbenih navedb in zadržane presoje (glej 10. točko obrazložitve tega sklepa) preverilo vsebinske razloge za negativno oceno sodniške službe. Tožbene ugovore pritožnice glede kriterijev iz 2., 3., 4. in 5. točke prvega odstavka 29. člena ZSS je zavrnilo kot pavšalne, ker jih pritožnica ni konkretizirala z dejstvi in dokazi, iz katerih bi lahko izhajalo, da so podatki, na katerih temeljijo v oceni ugotovljena dejstva, nepravilni. Sprejelo je torej stališče, da je njeno zatrjevanje tako glede ugotovljenih dejstev kot dokaznih predlogov pavšalno in da zato izvajanje predlaganih dokazov ni potrebno. Pritožnica je v reviziji tej ugotovitvi sicer nasprotovala, vendar pri tem ni utemeljila svoje trditve (glej tudi 11. točko obrazložitve tega sklepa). Vrhovno sodišče ji je na to navedbo odgovorilo, in sicer, da se Upravnemu sodišču zaradi pavšalnosti njenih navedb ni bilo treba dodatno izrekati, zakaj ne bo izvedlo dokazov (35. in 36. točka obrazložitve sodbe Vrhovnega sodišča). Glede na navedeno so njene navedbe o kršitvi pravice do obrazložene zavrnitve dokaznih predlogov očitno neutemeljene. Res je, da pravici stranke, da predlaga dokaze, ustreza obveznost sodišča, da ponujene dokaze, če so pomembni in dopustni, izvede. Vendar ima najprej sama stranka breme, da obrazloži, katero dejstvo naj bi se s predlaganim dokazom ugotavljalo in kakšna je lahko korist predlaganega dokaza. Temu bremenu pa pritožnica v obravnavani zadevi ni zadostila. Pavšalnemu dokaznemu predlogu stranke ne more ustrezati obveznost sodišča, da bi moralo tak dokaz zavrniti z izčrpno obrazložitvijo.[8] Glede na navedeno so navedbe o kršitvi pravice do kontradiktornega postopka oziroma pravici do izjave ter navedbe o neopredelitvi sodišča do zatrjevane kršitve te pravice očitno neutemeljene.

16. Pritožnica zatrjuje kršitev pravice do izjave iz 22. člena Ustave tudi zato, ker Upravno sodišče kljub njenemu predlogu za izvedbo glavne obravnave te ni izvedlo. Ustavno sodišče je glede obveznosti glavne obravnave v upravnem sporu že sprejelo stališče, da mora sodišče prve

stopnje opraviti glavno obravnavo, kadar jo stranka izrecno zahteva, saj gre v nasprotnem primeru za kršitev 22. člena Ustave.[9] Vendar zgolj "gola" zahteva stranke za izvedbo glavne obravnave za obveznost izvedbe glavne obravnave še ne zadostuje.[10] Iz 22. člena Ustave namreč ne izhaja absolutna pravica stranke do izvedbe glavne obravnave. Glavna obravnava je zgolj sredstvo za izvajanje dokazov. Strankin predlog za razpis glavne obravnave mora biti zato obrazložen, stranka pa mora v njem utemeljiti obstoj in pravno upoštevnost predlaganih dokazov s stopnjo verjetnosti, ki je več kot samo golo zatrjevanje. Le v takem primeru mora sodišče prve stopnje izvesti glavno obravnavo in ne sme že vnaprej zavrniti dokaznih predlogov.[11] Kot je že bilo povedano, je pritožnica v tožbi predlagala izvedbo glavne obravnave in izvedbo številnih dokazov, vključno s svojim zaslišanjem. Vendar so bile, kot je tudi že bilo pojasnjeno v prejšnjih točkah obrazložitve tega sklepa (glej zlasti 11. točko obrazložitve), njene tožbene navedbe tako glede ugotovljenih dejstev kot dokaznih predlogov pavšalne. Kot tako je bilo njeno nasprotovanje ugotovljenemu dejanskemu stanju nezadostno za vzbuditev dvoma v dejanske ugotovitve in zato neupoštevno, kar je pritožnici pojasnilo že Vrhovno sodišče (35. in 36. točka obrazložitve sodbe Vrhovnega sodišča). Pritožnica torej pravne upoštevnosti predlaganih dokazov ni utemeljila s stopnjo verjetnosti, ki bi bila več kot samo golo zatrjevanje predloga za izvedbo glavne obravnave. Zato Upravno sodišče ni bilo dolžno izvesti glavne obravnave, kar je pritožnici izrecno pojasnilo že Vrhovno, smiselno pa pred tem tudi Upravno sodišče. Glede na navedeno so očitki pritožnice o kršitvi njene pravice do izjave očitno neutemeljeni.

17. Pritožnica zatrjuje tudi, da sodišče pri presoji kriterijev iz prvega odstavka 29. člena ZSS ni upoštevalo sodne prakse na tem področju. Pri tem se sklicuje na sodbo Upravnega sodišča št. I U 1103/2013 z dne 13. 5. 2015. Iz pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave med drugim izhaja zahteva, da sodišče ne sme brez razumne pravne obrazložitve odstopiti od uveljavljene in enotne sodne prakse. Vendar zgolj s sklicevanjem na eno samo drugačno sodno odločbo, in še to odločbo Upravnega sodišča, očitka o odstopu od ustaljene sodne prakse v zadevi, v kateri je na zadnji stopnji odločalo Vrhovno sodišče, ni mogoče utemeljiti.[12]

18. Očitki pritožnice o kršitvah pravic iz 14., 23., 25. in 49. člena Ustave ter 6. in 13. člena EKČP so neobrazloženi, zato jih Ustavno sodišče ni moglo preizkusiti. Pritožnica zatrjuje tudi kršitev 8., 125., 129., 132. in 158. člena Ustave. Gre za določbe, ki neposredno ne urejajo človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, zato se nanje za utemeljevanje ustavne pritožbe ni mogoče sklicevati.

19. Ker očitno ne gre za kršitev človekovih pravic in temeljnih svoboščin, kot jih zatrjuje pritožnica, Ustavno sodišče ustavne pritožbe ni sprejelo v obravnavo.

C.

20. Senat Ustavnega sodišča ustavne pritožbe ni sprejel v obravnavo, ker niso izpolnjeni pogoji iz drugega odstavka 55.b člena ZUstS. Senat je sprejel ta sklep na podlagi drugega odstavka 55.b člena ZUstS v sestavi: predsednica senata dr. Špelca Mežnar ter člana dr. Matej Accetto in dr. Jadranka Sovdat. Sklep je sprejel soglasno.

dr. Špelca Mežnar
Predsednica senata

-
- [1] Odločba Ustavnega sodišča št. Up-52/03 z dne 27. 10. 2005 (Uradni list RS, št. 103/05), 6. točka obrazložitve.
- [2] Primerjaj s sklepom Ustavnega sodišča št. Up-156/04 z dne 13. 10. 2005 (Uradni list RS, št. 101/05, in OdlUS XIV, 107), 9. točka obrazložitve.
- [3] Ustavno sodišče je že v odločbi št. Up-132/96 z dne 24. 10. 1996 (OdlUS V, 187) zapisalo, da zakonska ureditev sestave ocene sodniške službe v 29. členu ZSS zahteva od pristojnih organov kompleksno, celovito vrednotenje kandidata po vseh kriterijih in na podlagi takega vrednotenja izdelavo končne skupne ocene. To oceno mora pred njenim učinkovanjem potrditi Sodni svet, ki mora pred svojo odločitvijo preveriti tako zakonitost postopka njenega sprejemanja kot vsebinske razloge za oceno (tako Ustavno sodišče v odločbi št. Up-1096/06 z dne 13. 12. 2007, Uradni list RS, št. 119/07, in OdlUS XVI, 119, 7. točka obrazložitve).
- [4] Glej 28. člen ZS.
- [5] Primerjaj sodbe Upravnega sodišča št. U 655/2002 z dne 25. 2. 2004, U 1650/2000 z dne 18. 9. 2002, U 568/2004 z dne 10. 12. 2004, U 1757/2003 z dne 7. 12. 2005 in U 450/2004 z dne 14. 6. 2006.
- [6] Glej na primer odločbo Ustavnega sodišča št. Up-77/01 z dne 4. 3. 2004, Uradni list RS, št. 33/04, in OdlUS XIII, 45.
- [7] Pravica stranke, da sodeluje v dokaznem postopku, predlaga dokaze ter se izreče o dokaznih predlogih nasprotne stranke, je eden izmed elementov pravice do izjave v postopku, ki je vsebovana v 22. členu Ustave. Za sodišče iz te ustavne pravice izhaja obveznost, da dokazne predloge strank pretehta in predlagane dokaze, če se nanašajo na dejstva, ki so v sporu pravno relevantna, izvede. Sodišče pa ni dolžno slediti dokaznim predlogom strank, če oceni, da izvedba predlaganega dokaza na odločitev sodišča ne bi mogla vplivati. Zavrnitev dokaznega predloga stranke mora sodišče ustrezno obrazložiti (odločba Ustavnega sodišča št. Up-77/01).
- [8] Primerjaj s sklepom Ustavnega sodišča št. Up-2380/07 z dne 19. 3. 2009 (Uradni list RS, št. 28/09, in OdlUS XVIII, 89), 4. točka obrazložitve.
- [9] Odločba Ustavnega sodišča št. Up-197/02 z dne 3. 4. 2003 (Uradni list RS, št. 36/03, in OdlUS XII, 56).
- [10] Odločba Ustavnega sodišča št. Up-778/04 z dne 16. 12. 2004 (Uradni list RS, št. 139/04).
- [11] Odločba Ustavnega sodišča št. Up-1055/05 z dne 19. 1. 2006 (Uradni list RS, št. 11/06, in OdlUS XV, 38), 10. točka obrazložitve.
- [12] Primerjaj npr. s 4. točko obrazložitve sklepa Ustavnega sodišča št. Up-631/05 z dne 22. 11. 2006.

Vrsta zadeve:

ustavna pritožba

Vrsta akta:

posamični akt

Vlagatelj:

Sandra Kanalec, Šmarje

Datum vloge:

29. 2. 2016

Datum odločitve:

11. 7. 2017

Vrsta odločitve:

sklep

Vrsta rešitve:

nesprejem ustavne pritožbe

Objava:**Dokument:**

US31175